

Oponentský posudek na bakalářskou práci Lenky Jůnové (Delfská věštírna jako dějiště lidské individuace)

Vypracoval: Mgr. Hynek Bartoš, PhD.

V úvodu předložené práce autorka slibuje ukázat, jakým způsobem se apollónský a dionýský princip pojí k legendě o delfské věštírně. Tyto dva principy navíc považuje za klíčové faktory v procesu lidské individuace, čímž zajímavým leč ne zcela neproblematickým způsobem spojuje dohromady čtyři odlišná témata: (a) proces individuace člověka jakožto historickou událost (některými autory spojovanou s počátky řecké kultury), (b) výklad lidské přirozenosti z napětí dvou protikladných modů lidské existence (dionýský a apollónský), (c) mýty a legendy o vzniku Delfské věštírny, a (d) fenomenologicky (či možná spíše symbolicky) interpretovanou topologii Delf.

Jak zajímavost, tak i problematičnost této práce vidím především v kombinování různých typů výkladu: zatímco první téma je svojí povahou kulturně antropologické, druhé je spíše psychologické (byť podložené klasickým výkladem Plútarchovým), třetí literárně-historické a čtvrté fenomenologické (kombinované se symbolickým výkladem krajiny, ve které se delfská věštírna nacházela). Nereflektované spojování jednotlivých typů výkladu často ústí v překvapivá tvrzení. Například v poslední části autorka píše, že řecký člověk v určitém okamžiku v řecké krajině „nalezl sám sebe“ a že „specifický charakter řecké krajiny je tím, co zakládá možnost uvnitř celků uchovávat identitu“ (str. 40). Takový výklad vybízí k otázkám týkajícím se vztahu krajiny a kultury obecně, jako například, zda může kultura podobná té řecké kdykoli spontánně vznikat všude tam, kde je k tomu vhodné podnebí a krajina, nebo naopak zda a proč k lidské individuaci nemohlo dojít nikde jinde než právě v řecké krajině či dokonce pouze v Delfách a jejich okolí. Dále podle mého názoru není v předložené práci zřejmé, jestli chápe mytologický příběh vzniku delfské věštírny jako *příčinu* historické události individuace člověka, nebo jako její *reflexi*, či zda jde o dva paralelní ale navzájem nepřevoditelné příběhy.

V práci bohužel není vždy patrné, kdy nám autorka předkládá vlastní názor a kdy pouze přebírá názory jiných autorů. Např. v kap. 4.1. autorka tvrdí, že „díky své poloze a okolní krajině jsou Delfy místem jakoby stvořeným pro náboženské zanícení“ a že „místo samo na člověka dýchá posvátností“ (str. 16). Bohužel se zde nedozvíme, jak k takovému hodnocení autorka dospěla. V závěru 6. kap. (str. 44) však cituje podobný názor, který tentokrát připisuje reverendu T. Dempseyemu (v textu) a Johnu Manasovi (v poznámce).

Navzdory zmíněným námitkám se domnívám, že studentka Lenka Jůnová předložila velmi dobrou a zajímavou bakalářskou práci, ve které samostatně definovala a zpracovala zkoumané téma, prokázala schopnost splnit základní formální kritéria akademické práce, umí zacházet s odbornou literaturou (a to i cizojazyčnou), umí citovat atd. Práci proto navrhuji hodnotit jako výbornou, a to přibližně 40-43 body.